

loven. Men denne Paastand støtter sig heller ingenlunde til denne Lovtext alene, men henholder sig navnlig til detaillerede Oplysninger, som foreligger fra den høitærede Minister selv, og hvis Indhold den høitærede Minister vist skal have ondt ved at knytte saaledes til den nye Hærlow af 25de Juli 1880, at det med nogenlunde Rimelighed kan kaldes en Konsekvents heraf, at Bevillingerne ikke alene nu opføres paa Tillægsbevillingsloven, men endog saa afholdes paa forventet Efterbevilling. Den meget ærede Minister mente nemlig, at det var tilstrækkelig Motiv for en saadan Anvendelse af Pengene, at Krigsministeriet havde ment, at det var rigtigt at udvikle Afdelingernes Fædsstyrke til Krigsstyrke i det og det Forhold, til den og den Størrelse. Det er meget muligt, at Krigsministeriet har anset dette for rigtigt, og det kan ogsaa være meget muligt, at ogsaa vi ved en fortsat Behandling af de Spørgsmaal kunne finde det rigtigt, men der foreligger ikke Noget derom i gjældende Love, som hjemler en saadan Opfattelse. En Udvikling s. Ex. af Ingeniøernes forskellige Kompagnier til en Krigsstyrke, der gaar henimod det Dobbelte af det hidtilværende, fordi der er oprettet et Liniekompagni mere, er en Fortolkning, der gaar ud over Lovens Ord, eller en Opfattelse, hvis militære Nødvendighed jeg overhovedet slet ikke skal indlade mig paa for Liden at bedømme; men jeg skal kun hævde, at den kan ikke knyttes som Konsekvens til Loven. Jeg er bleven opmærksom paa, at jeg, da jeg forrige Gang havde Ordet, glemte at omtale det Punkt, som omhandler Brugsbeholdninger ved de nye Liniebatailloner. Det er nemlig et Spørgsmaal, der forsaavidt har en større Interesse for Behandlingen i dette Dødsblik, som det er et Spørgsmaal, der skal afgjøres nu ved den forestaaende Afstemning, idet det angaar et Beløb, som ikke er anvendt, men hvortil der er søgt Bevilling, og altsaa søgt Rigsdagens Billigelse til Anskaffelsen af saadanne Beholdninger. Den meget ærede Minister beraabte sig paa Udvalgets Udtalelser i Betænkningen, hvori man erkjender, at en Ordning som den hidtilværende har visse Fordele, ogsaa visse økonomiske Fordele; men den meget ærede Minister maatte have læst videre; thi vi have været, jeg kan gjerne sige, saa alfidige i Udvalget, at vi for at faae en samlet Indstilling have udtalt, hvad der kan siges baade for og imod Sagen. Det havde derfor været rigtigt, om den meget ærede Minister havde læst videre og ogsaa var kommen til den Del af Ræsten, som udtaler sig imod Bevillingen, idet det utvivlsomt er et Flertal, som denne Udtalelse skyldes, medens det nærmest er et Mindretal, hvem Udtalelsen skyldes om det Fordelagtige ved Systemet. Vi have imidlertid ikke villet gjøre Noget Uret, men have erkjendt, at det hidtilværende System med selvstændige Beholdninger for hver Bataillon og

Kompagni har sine Fordele og navnlig i den Henseende, at Hærens forskellige Beholdninger ville blive udnyttede i den størst mulige Grad. Jeg maa dertil dog knytte den Bemærkning, at jeg tror, at selv en saa stærk økonomisk Brug har sine rimelige Grændser. Den kunde mulig være til, at vi faae vore Soldater, vore Børnepligtige isorte Klædningsstykker, som de Fleste ville synes — og der er yttret adskillige Anker i den Retning — være vel simple; men jeg skal ikke stærkt hævde denne Betragtning, idet jeg selvfølgelig ogsaa kan anerkjende Berettigelsen af den størst mulige Økonomi. Den økonomiske Fordel imidlertid, det er at have selvstændige Brugsbeholdninger for samtlige Kompagnier og Batailloner, tror jeg vil mindst opveies ved den anden Omstændighed; thi naar man har de store Beholdninger liggende, er det klart, at Lid, Møl og Rust angriber saadanne Beholdninger, og da der i saadanne store Beholdninger henstaa betydelige Kapitaler, som ikke forrente sig, ville de Tab, man ad denne anden Vej vil komme til at lide, tror jeg, vistnok komme til at opveie de økonomiske Fordele, som det nu brugelige System maatte medføre. Men hvad der er vist, og hvad der ikke kan henstilles som noget Tvivlsomt, er det, at det var Forudsætningen for den nye Hærlow, at Regimentet var den administrative Enhed, og at det i det Hele betragtes saaledes, har Krigsministeriet selv erkjendt i de udfomne Reglementer; men det har ikke ført den Betragtning saavidt, at det har ladet Munderingsbeholdningernes Bestyrelse henlægge under Regimenterne. At der ikke staar Noget derom i Loven, ligger ligefrem i, at et saadant rent Administrationsforhold som det, at sige, hvor Bestyrelsen af den og den Sag skal henlægges, staar aldrig i nogen Lov; der staar kun saadanne Ting, som vel ikke med Nødvendighed, men med naturlig logisk Konsekvens maatte have en saadan Ordning til Følge, og jeg ser ikke, af hvilken anden Grund man skulde have forlagt Depoterne fra Brigaderne til Regimenterne, naar det ikke netop var af den Grund. Jeg behøver derved ikke at komme tilbage til den Diskussion, som herom føres i sin Tid i Hærunderudvalget, eller til, hvad der senere er kommet frem derom. Jeg tror ikke, man med Grund har kunnet tvivle om, hvad der var Hærlovens Mening i saa Henseende. Jeg skal for mit Bedkommende sige, at der jo har været adskillige Punkter — her taler jeg kun paa egne Vegne og ikke som Ordfører for Udvalget — med Hensyn til Hærlovens Gjennemførelse, som have givet Anledning til Paaanke ogsaa navnlig fra det Udvalgs Side, som havde faaet den særlige Opgave at undersøge, hvorledes man var gaaet frem med Hærlovens Gjennemførelse, og jeg skal dertil føie, at jeg vistnok ogsaa vilde have været med til at stille mig noget mere konsulant med Hensyn til de Bevillinger, der maatte knytte sig til Hærlovens